

Het Imperiumpubliek krijgt jeuk van afiden

Hij wordt achtervolgd en zij ook. Agnes door haar criminele ex Joeri, net voorwaardelijk vrij. En Peter door het leger dat hem misbruikt als medisch proefkonijn. Na veel ellende met agressieve echtgenoot en verdwenen zoontje heeft ze zich teruggetrokken als hulp in een hostel, maar Joeri weet haar te vinden.

Als Peter langskomt en blijft hangen, is de basis voor een drama gelegd. Hij sleept Agnes mee in zijn complottheorieën, zij heeft liever gezamenlijke paranoia dan geestelijk gezonde eenzaamheid. Ze laat zich overtuigen van geïmplanteerde eierzakjes van parasitaire afiden, een soort bloedluizen (je kunt ze ook binnensnuiven, omdat het Amerikaanse leger cocaïnevelen ermee besproeit), en raakt steeds verder los van de gebruikelijke werkelijkheid. Met fatale gevolgen.

Regisseur Ric Berretty vertaalde Tracy Letts' horrorthriller *Bug* (1996) als *Plaat* (niet ideaal, maar de geladen titel laat zich niet gemakkelijk vertalen), en zorgde voor meer herkenbaarheid door het stuk naar de Nederlandse situatie toe te trekken. In de verknipte visie van Peter spelen Prins Bernhard, Pim Fortuijn, Volkert van der Graaf en Mat Herben een rol – allemaal gemanipuleerd door de Amerikaanse defensie-industrie.

Hoewel de waanbelden nogal wild worden, laat de regie ruimte voor meer interpretaties. Is de vermoorde dokter Zoetmulder (sterke bijrol van Henk van

Plaat van Tracy Letts door Toneelgroep Imperium. Regie en vertaling Ric Berretty. Met Henk van Batenburg, Lidewij Gerits, Laurens Mingelen, Ton Orleans en Marjolein van der Woude. Gezien op 8 oktober in het Imperiumtheater, Leiden. Daar nog te zien tot 23 oktober.

Batenburg) een mens of inderdaad een slimme robot? Het lukt Lidewij Gerits (Agnes) en Laurens Mingelen (Peter) behoorlijk goed om je mee te nemen in hun gestoorde wereld. Letts laat goed zien hoe dat werkt: in kleine stapjes, zonder te pushen, komt de indringer steeds dichterbij. Nu Agnes zich na lang weer opent voor iemand is ze bereid ver mee te gaan met de mysterieuze en overtuigende monomaan Peter. Ton Orleans en Marjolein van der Woude zijn als eng mannetje en toffe pot een goede aanvulling.

Het indrukwekkende decor kan van alles – naar voren schuiven en blauw licht geven bijvoorbeeld. Het ziet er spannend uit, maar omdat een dwingende relatie met de inhoud van het stuk ontbreekt, is het meer een gimmick. Voor de dreigende basdreun, vaak gehoord in de horrorwereld, geldt hetzelfde: die lijkt willekeurig te worden aan- en uitgezet.

Van goed gebrachte insektengruwel krijg je jeuk, dat is de kracht van verhalen. In het Imperiumtheater werd hier en daar inderdaad gekrabd: een verdiend fysiek compliment.

DICK VAN TEYLINGEN